

Отиде у краля Шишманина,
Ни кането, Мирче, ни честено;
И си найде китени свато'и,
Кѣде ядѣтъ и кѣде ми пѣтъ;
А Мирче-та баре не пречеквѣтъ.
Мирче седна на край во деца-та.
Ядѣтъ, пѣтъ, кинисвѣтъ по не'ста.
Мирче одитъ на зорумъ по сватой
Мирче негово-то мило мнуче;
Краљ Шишманинъ одитъ ужалено,
Ужалено, мошне умилено,
Защ' не бѣа негой три мнучина,
Защо многу безъ не'ста сѣ вратіе.
Отидо'е во кралски дворо'и,
Отидо'е у краля Латинина,
Ядѣтъ, пѣтъ три дни и три нокѣ;
Тога велитъ краля Латинина:
„Не ю унеръ да ядите, да пѣте,
Тук' ю унеръ, унеръ да сторите —
Кой ю юнакъ отъ юнака роденъ,
Низъ златъ пѣрстенъ да поминитъ стрела;
Така да'амъ 'убава невеста.“
'Си-те сватой ми сѣ зачудіе,
'Си-те сватой въ земи попаднале;
Краљ Шишманинъ рѣче-те си кѣршитъ,
Ронитъ сѣмдзи по бѣли образи.
Тога велитъ овчаръ табарина:
„Айти тебѣ краля Шишманина!
Що сѣ тѣлчишъ по бѣли колена?“ —
„Айти тебѣ овчаръ табарина!
Какъ да не плача, да не сѣ тѣлча,
Що ми сакатъ голема унера,
Така яска не'еста да земамъ;
Баре не си канифъ мой мнуко'и
Тога я не ке сѣ пострамотефъ.“
Тога велитъ овчаръ табарина:
„Немай гайле, ясъ ке ти го свѣршамъ.“
Златенъ пѣрстенъ кладо'е на нишанъ,
Како фарли, низъ пѣрстенъ помина.
Какъ погоди, така сѣ зарадви